

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἄπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ. Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἑλλάς πενθοῦσα. — Ψήφισμα. — Ἐπιστολὴ πρὸς μητέρα διὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ τέκνου τῆς Α. Λεονάδου Θεωμᾶ· μετάφρασις Φανῆς). — Χωρὶς ὄνομα. (Μυθιστορία κ. Κ. Παρρέν). — Ἀπὸ τῆν ζωὴν τῶν παιδιῶν. Ὁ μικρὸς Τρόττ (μετάφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τῆν λογοδ. τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκ. Σχολῆς. — Συνταγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΕΛΛΑΣ ΠΕΝΘΟΥΣΑ

Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ πονεῖ, κλαίει, πενθεῖ. Ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ Ὑμητοῦ ἕως τοῦ Παρνασοῦ καὶ τοῦ Ολύμπου τὰ ἀπροσπέλαστα ὕψη ἀντηχεῖ ὄχι πλέον τὸ χαρωπὸν ἄσμα τοῦ Πανός, ἀλλὰ τῶν λυσικόμων Ἐρινύων αἱ ἄγριαι καὶ πένθιμοι κραυγαί, τῆς θέρμιδος οἱ βαρεῖς στεναγμοί, τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς οἱ βαθύτατοι στόνοι.

Ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ἡ Ἑλλάς τῶν εὐγενῶν ἦθ ν, ἡ Ἑλλάς τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ Ἑλλάς τῆς ἀγάπης, ἡ Ἑλλάς τῆς ὠραιότητος, ἡ ὁποία μετὰ αἰῶνων ἀγῶνας ἐφαίνετο ἀνευροῦσα τὸν δρόμον τοῦ κάλλους καὶ τοῦ φωτός, τείνει καὶ πάλιν νὰ βυθισθῆ εἰς πικρὸν σκότος. Καὶ ἡ ἱστορία τοῦ συντελουμένου αἰῶνος τῆς ἀπακαταστάσεώς της κλείει μὲ μίαν σελίδα μαύρην, πένθιμον.

Εἰς τόπον ὅπου ὁ σοσιαλισμὸς εὖρε τὴν γῆν στειρῆν, ὅπου τὰ λυκὰ ιδεώδη τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν ἀντιπαρέρχονται χωρὶς κανέν νὰ ἀφίσουν ἴχνος, μία στυγερὰ δολοφονία κατὰ τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐξεπροσώπει ὅλα τὰ ὄνειρα τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου εἶναι τραῦμα ἐθνικὸν καὶ ἠθικὸν ἀπὸ τὸ ὅποιον ἡ Ἑλλάς πολὺ δυσκόλως θὰ συνελθῆ καὶ θὰ ἀνακύψῃ.

Καὶ ὁ τόσον ἀγρίως τραυματίσας αὐτὴν τὴν πατρίδα,

αὐτὰ τὰ ιδιώδη τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, δὲν ἐκπροσωπεῖ μόνον μίαν τάξιν ἐκφύλων καὶ παραφρόνων, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀπαντᾷ τις εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς. Ἐκπροσωπεῖ μίαν ἀρνησιν ἀρχῆς, ἡ ὁποία εἶναι τὸ πλέον ἐπικινδύνως νοσηρὸν σύμπτωμα διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ μέλλον τῆς χώρας.

Ὁ πρῶτος Ἕλληνας πολίτης, τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν ὁ χρόνος ἐσεβάσθη, τοῦ ὁποίου τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα καὶ τὸ μέγα κύρος ἐχθροὶ καὶ φίλοι ἀναγνωρίζουν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν ἐν αἴσθημα ἐκυριάρχει ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος, ἔπεσεν ὄχι ὑπὸ τὴν μάχαιραν ἐνὸς κακούργου, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς τάξεως ἰδεῶν, μιᾶς ἀρνήσεως ἀρχῶν, καὶ ὁποῖαι δύνανται νὰ κηταρρίψουν λαοὺς καὶ ἔθνη κραταιότατα.

Διὰ τοῦτο τὸ δολοφονικὸν τραῦμα, τὸ ὁποῖον διέκοψε τοὺς παλμοὺς τῆς πατριωτικῆς καρδίας Ἐκείνου, ἐχαλάρωσε αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς τοὺς παλμοὺς, ἀνέκοψεν αὐτῆς τῆς πορείας τοῦ ἔθνους τὸν δρόμον.

Ὁ μέγας πολίτης, ὅστις μετὰ τὴν ζωὴν του τὴν τιμίαν καὶ πλήρη ἀγῶνων καὶ μόχθων πατριωτικῶν, καὶ μετὰ τὸ νεάζον θαλερὸν γῆρας του ἐσυμβόλιζεν αὐτὴν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες ἐσεβάσθησαν καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐγνώρισε παρακμὴν, οὕτω καὶ μετὰ τὸν τραγικὸν θάνατόν του συμβολίζει κίνδυνον, πρὸ τοῦ ὁποίου τὸ ἔθνος ὅλον ὀφείλει νὰ ἐξεγερθῆ καὶ νὰ ἀμυνθῆ.

Ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς μερίδας, ἔχει εἰσδύσει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μίαν τάξιν ἀνθρώπων, ὧν τὰ ιδεώδη ὡς ἀτόμων, ὡς πολιτῶν, ὡς λαοῦ, τείνουν νὰ ὑπαχθῶν εἰς ἓνα νόμον ταπεινόν, ἀγενῆ, χυδαῖον, τὸν νόμον τοῦ μικροεγωισμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας.

Ἀπὸ τὸν στυγερόν δολοφόνον, ὅστις ἐθεώρει ἀναγκαῖα τὰ χαρτοπαίγνια, διὰ τὴν συντηρήσιν αὐτῶν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν του, ἕως τὴν νέαν αὐτὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν πᾶν μέσον θεμιτὸν διὰ τὴν ἐκκοσμίωσιν τῶν ἰδίων των συμφερόντων, δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Ἐκεῖνος χύνει αἷμα. Αὐτοὶ δηλητηριάζουσι τὸν κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν τῆς Ἑλλάδος ὄργανισμὸν. Αὐτὸς πληγώνει τὸ ἄτομον. Αὐτοὶ πληγώνουσι τὸ ἔθνος. Ἐκεῖνος διαφθείρει τοὺς ὁμοίους του ἀλλήτας. Αὐτοὶ ζητοῦν νὰ παρασύρουν πρὸς τὰ κάτω φυλὴν ὀλόκληρον μὲ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς καὶ τοὺς πόθους τῆς καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς.

Τὸ μέγα θῦμα τῆς χθές, ὁ μέγας πολίτης, καὶ τὸ μέγα σύμβολον τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ὑπῆρξεν ὁ ἀμείλιτος πολέμιος τῆς νέας αὐτῆς ψυχοφθοροῦ σπειράς τῆς χώρας. Ὑπῆρξεν ὁ ἀκάματος φρουρὸς τῆς Ἐθνικῆς τιμῆς καὶ ἐνόητος. Ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν ἐνόητα αὐτὸς συνεκράτει, ὅπου οἱ ἀντίπαλοι πιεζόμενοι παρέλυαν αὐτήν. Ἐντὸς τῆς ἐξουσίας εἰς αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν ἐνόητα ἐθυσίαζε τὴν δύναμιν καὶ τὴν δημοτικότητά του.

Δι' αὐτὸ ἠγαπήθη καὶ ἐλατρεύθη ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ ἀδολογῶν λαὸν ὅσον οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ ἠγωνίσθη καὶ ἐδοκιμάσθη καὶ ἔπαθε καὶ ἐπολεμήθη ὅσον οὐδεὶς. Δι' αὐτὸ εἰς τὰς πολιτικὰς ἡττάς του ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου μέγας, ὅσον καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς νίκας του. Νίκη ἦτο πάντοτε δι' αὐτὸν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἠθικῆς. Καὶ νικητὴν ἐθεώρει ἑαυτὸν, ὅσκις οἱ πολιτικοὶ φίλοι τῆς χθές ἐγίνοντο ἐχθροὶ του, διότι ἀντέτασσαν εἰς τὰ μικροσυμφερόντα των τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

Τὸ μέγα ἐθνικὸν πένθος, τὸ ὁποῖον ἐκκοσμίωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄλην, τὸ τραγικὸν καὶ ἀδικὸν τέλος του, ἡ εἰλικρινὴς καὶ βαθεῖα ὀδύνη τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πέντε ἡμέρας συνεχεῖς παρελαύνει πρὸ τοῦ νεκροῦ του θρηνῶν καὶ ὀδυρόμενος καὶ ὀνομάζων αὐτὸν πατέρα, ἡ πάνδημος ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς του ὑπὸ ἐχθρῶν καὶ φίλων, τὸ μέγα πολιτικὸν κενόν, τὸ ὁποῖον ἀφίνει ὀπίσω του, ἀποτελοῦν τὸν στυλοβάτην τῆς τιμῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπεράνω ὄλων θὰ μένη πάντοτε ἡ μεγάλη μορφή τοῦ γενναίου τῆς πολιτείας στρατιώτου, τοῦ τιμίου φρουροῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ὅστις ἔπεσεν ἀμυνόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ εὐγενὴς μορφή του θὰ μένη πάντοτε ὡς ἡ τελευταία συνδετικὴ φυσιογνωμία τριῶν διακεκριμένων ἐποχῶν τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς. Τῆς ἀρχαιοτάτης, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκληρονόμησε τὸν μέγαν πατριωτισμὸν, τὸ λεπτόν ἐπαγωγὸν καὶ δικαίον πνεῦμα, καὶ τὸ ἀκαῖον καὶ ἰσχυρὸν σῶμα. Τῆς Ἑλληνικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ἀναγεννήσεως, ἧς ὑπῆρξεν ὁ ἰσχυρὸς καὶ δεξιὸς θεμελιωτὴς καὶ διοργανωτὴς εἰς πᾶσαν ἐθνικὴν δράσιν. Καὶ τῆς συγχρόνου, εἰς ἣν ἠγωνίζετο νὰ περισώσῃ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ περισωθῇ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ, ἧτις ὑπῆρξε τὸ φρούριον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπὶ πενήντα ἔτη ἠγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς χώρας, ἐζήτησε τὴν τιμὴν νὰ μεταβληθῇ εἰς ναόν, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἔθνος καὶ ἡ πολιτεία φυλλάττει τρεῖς ἡδὴ ἡμέρας τὸν μέγαν νεκρὸν τῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἐξαγνίζομένη διὰ τῆς τριήμερου ἐν

αὐτῇ λατρείας τοῦ γενναίου πολιτευτοῦ καὶ ἐξαγνίζομένη διὰ τοῦ χυθέντος ἐντὸς αὐτῆς τιμίου αἵματος, συνάπτει μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ νέον ἀρραβῶνα ἠθικῆς ἀναγεννήσεως ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ μεγαλείου τῆς χώρας.

ΨΗΦΙΣΜΑ

ΤῶΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚ. ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐπαγγ. καὶ Οἰκοκυρικοῦ Τμήματος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ τραγικῷ θανάτῳ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Θ. Δηλιγιάννη, προστάτου καὶ ἐνθέρμου ὑποστηρικτοῦ τοῦ ἔργου τοῦ Τμήματος, ψηφίζει ὅπως :

Ἡ σχολὴ τοῦ Τμήματος διακόψῃ τὰς ἐργασίας τῆς εἰς σημεῖον πένθους.

Ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ εἰς τὴν βαρυπενθοῦσαν οἰκογένειαν.

Σύσσωμον τὸ Συμβούλιον μετὰ τῶν μαθητριῶν παρακολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν του.

Καὶ κατατεθῇ στέφανος ἐξ ἀνθέων ἐπὶ τῆς σωροῦ του.

Ἡ Πρόεδρος Τὰ μέλη

ΚΑΛ. ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ Γραμματεὺς
Εἰρ. Νικολαΐδου

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΜΗΤΕΡΑ

Ἐκτίθεμαι εἰς τὸν κίνδυνον νὰ σῆς δυσχερῶσιν κυρία μου τὸ ἐννοῦ πληρέστατα. Θὰ συναντήσητε ἴσως ἐν ἐμοὶ κριτὴν ὀχληρόν, καὶ δύστροπον, ἀντιφρονῶντα εἰς τὰς ἰδέας σας· βεβαιωθῆτε ὅτι εἰς τοῦτο μὲ παροτρύνει ἡ πρὸς τὸ τέκνον σας καὶ ὑμᾶς εἰλικρινὴς συμπάθεια. Ὁφείλω μετὰ παρηρησίας νὰ σῆς ὁμιλήσω ἐφ' ὅσον ὑπάρχει καιρὸς. Προτιμῶ νὰ θεωρηθῶ σήμερον ἀδιάκριτος, παρὰ βραδύτερον νὰ κατηγορηθῶ δι' ἔλλειψιν ἐνδιαφέροντος.

Πρόκειται περὶ τῆς πρὸς τὸ τέκνον σας στοργῆς. Βεβαίως ὅσον ζωηρὰ καὶ ἂν εἴνε αὕτη ἀπέχω πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν μεμφθῶ. Εἶνε τὸσον γλυκὺ νὰ ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα μας ! Ἄλλ' ἀρὰ γε ἀγαπᾶτε αὐτὸ ὡς μητέρα συνετή, καὶ προσεκτικὴ εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸ μέλλον του ; Φοβοῦμαι, ὅτι ὄχι, κυρία μου· φοβοῦμαι μήπως ἡ ὑπερβολικὴ πρὸς τὸ τέκνον σας ἀγάπη, σῆς κάμνει νὰ παρεκκλίνετε ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς καλῆς μητρὸς ἢ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σῆς τὸ εἶπω : μήπως διαφθείρετε τὸ τέκνον σας . . . Ἡ λέξις θὰ σῆς φανῇ δριμύτης, ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη, ἧτις δύναται κάλλιον νὰ διατυπώσῃ τὴν σκέψιν μου.

Ἀναγνωρίζω μεθ' ὑμῶν τὰ προτερήματα τοῦ υἱοῦ σας καὶ εὐχαρίστως δέχομαι οἰονδήποτε ἔπαινον ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ ἀρίστη φύσις δυνατόν νὰ διαφθαρῇ, μετὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἐπιείκειαν. Μία τὸσον τυφρὰ ἡλικία ἔχει ἀνάγκην διαρκῶν συμβουλῶν καὶ αὐστηρότητος· ἀλλὰ σῆς δυστυχῶς δὲν ἔχετε τὴν δύναμιν ν' ἀντιτείνητε εἰς τὰς ὀρέ-

ξεις του. Τοῦτο συντελεῖ μεγάλως εἰς τὴν διαφθοράν του, διότι ἐνεκὰ τῆς ἀδυναμίας σας, ἐμψυχόνετε εἰς αὐτὸ ἀρτιφυῆ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα σὺν τῷ χρόνῳ δύνανται νὰ ἔχουν οἰκτρὰς συνεπειάς.

Ὅταν ἐπὶ παραδείγματι τὸ τέκνον σας παρασύρεται ὑπὸ ὑπερβολικῆς ἀνυπομονησίας ἢ θυμοῦ, ἢ ὅταν καταλαμβάνεται ὑπὸ ἰδιοτροπίας, τὸ συγχωρεῖτε εὐκολώτατα καὶ γελᾶτε μάλιστα διότι εἰς τὸσον μικρὸν παιδί ὅλα αὐτὰ εἶναι ἄνευ συνεπειάς. Ἡ ἐὰν τοῦ ἀποδείξητε τὴν δυστάραξιν σας καὶ αὐτὸ κλαύσει, πονεῖτε τὸσον διὰ τὰ δάκρυά του, ὅστε δὲν βλέπετε τὴν ὥραν νὰ ἰδῆτε καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν χαρὰν καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸ μειδίαμα. Τοῦ ἐπιδαψιλεύετε τὰ φιλιὰ σας καὶ τοῦ ζητεῖτε σχεδὸν συγγνώμην, ὅτι τὸν ἐλυπήσατε.

Εἰς τρόπον ὅστε, ὅσον περισσότερον κάμνει τὸ κακόν, τὸσον ἐνθαρρύνεται καὶ θωπεύεται. Αὐτὰ περὶ ἀνατροφῆς, τὰ αὐτὰ καὶ περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Τὸ παιδί σας δὲν ἐργάζεται παρὰ ὅσον θέλει καὶ ὅπως θέλῃ. Ὅλοι αἱ προφάσεις, τὰς ὁποίας ἡ ὀκνηρία του δύναται νὰ δημιουργήσῃ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ μαθήματος εἶναι αὐταί. Καὶ οὕτω μὲ ὄλην τὴν φυσικὴν του ἀγχινοίαν, αἱ πρόδοί του εἶνε μηδαμιναί.

Ὅσκις παρκαπονεῖται διὰ τοὺς διδασκάλους του, τοῦ ἀποδίδετε δίκαιον, ἢ, ἐὰν τοὺς ὑπερασπίζεσθε ἐνώπιόν του, πράττετε τοῦτο τὸσον ἀσθενῶς, ὅστε εὐκόλως μαντεύει ὅτι, ἐν τῷ βῆθει τῆς σκέψεώς σας ἔχουσιν ἄδικον. Ὅταν πάλιν οὗτοι παρκαπονοῦνται διὰ τὸν υἱόν σας, ἐνδομύχως πιστεύετε ὅτι ἔχουν ἄδικον ἀπέναντι τοῦ τέκνου σας, ὅτι παραγνωρίζουν τὰ προτερήματά του, ὅτι ἀποδίδουν βραδύτητα εἰς μηδενικά πράγματα καὶ ὅτι τέλους ἔχουν ἰδιαιτέραν προτίμησιν διὰ τοὺς ἄλλους μαθητάς.

Καὶ ὅμως ἡ θερμότερα σας εὐχὴ διὰ τὸ τέκνον σας εἶνε ἡ εὐτυχία του. Ἄλλὰ, κυρία μου τὸ παιδί σας μεγαλώνει καὶ ὡς τὸ συνειθίζετε νὰ βλέπη πάντοτε τῶν ἄλλων τὰς θελήσεις νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὴν ἰδικὴν του, θὰ εὐρεθῇ πρὸ ἀδιεξόδου, ὅταν ἀναγκασθῇ αὐριον νὰ ζῆσιν κοινωνικῶς μετ' ἀνθρώπων ὁμοίων του ἢ καὶ ἀνωτέρων τιν, οἵτινες, δὲν θὰ ἀνταποκρίνωσιν εἰς τὰς θελήσεις του καὶ οἵτινες δυνατόν νὰ τὸ περιφρονῶν. Καὶ τότε θὰ ἦνε εὐτυχῆς ;

Ἐὰν δὲ μετὰ τὴν ὀλεθρίαν ἔξιν τοῦ νὰ μὴ πράττῃ τίποτε ἢ νὰ πράττῃ ὅ,τι θέλει, εὐρεθῇ ἠναγκασμένον νὰ ἐργάζεται ὄχι ὅπως τοῦ ἀρέσῃ, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ἡ ὀκνηρία του εἶναι πρόσκομμα διὰ πᾶν ἐπάγγελμα ἐπίπονον ἢ ἀδύνατον, θὰ εἶνε τότε εὐτοχῆς ; Καὶ ἡ μητέρα, ἧτις κολακεύουσα ἐμψυχώνει εἰς αὐτὸ ἐλαττώματα ἅτινα εὐκόλον ἦτο ν' ἀναρρώσῃ, θὰ ἦνε καὶ αὕτη εὐτυχῆς ἢ ἐνοχῆς ;

Ὡ ! φοβηθῆτε, κυρία μήπως τότε τὸ παιδί σας σῆς ἀπειθῆναι δριμύτης μομφῆς. Ἀναμφιβόλως θὰ τρέφῃ πάντοτε πρὸς ὑμᾶς σέβας καὶ στοργήν, διότι θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν θὰ ὁμοιάσῃ τὰ κακομαθημένα ἐκεῖνα παιδιὰ, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων μετὰ αὐτὴν ἀνατροφὴν γίνονται ἀναισθητὰ καὶ πολὺ ἐγωιστικά. Ἄλλ' καὶ ἂν σῆς ἀγαπᾶ, μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του θὰ σῆς οἰκτεῖρῃ μάλλον διὰ τὸ κακόν τὸ ὁποῖον τοῦ ἐκάμετε καὶ θὰ ὑποφερτε ἐκ τούτου βράχματα.

Σημειώσατε κυρία, ὅτι ἀπεύχομαι νὰ συμβῶσιν τοιαῦτα ἀποτελέσματα, ἅτινα εἰς παιδιὰ ὀλιγώτερον ἐλευθέρως φύσεως τοῦ ἰδικοῦ σας δὲν εἶνε δυστυχῶς σπάνια. Οὐδέποτε θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ ὁμοιάσῃ τοὺς νέους ἐκεῖνους, τῶν ὁποίων τὰ ἐλαττώματα μὴ ἀνασταλέντα ἐνωρῆς, λαμβάνουν μετὰ τῆς ἡλικίας φρικώδη ἀνάπτυξιν, ἐκείνους, οἵτινες συνειθισμένοι νὰ μὴ ὑπακούουν εἰς τοὺς γονεῖς των, ἀφίνονται ἄνευ τύφους εἰς τὴν παραλυσίαν καὶ τοὺς ὁποίους ὅταν πλεόν θελήσουν νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος εὐρίσκουν ἀνυποτάκτους καὶ ἀυθάδεις.

Ὅχι ὁ υἱός σας δὲν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ τοιούτους φόβους. Εἶνε πολὺ καλῆς φύσεως. Ἐχει συνεχῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κάλλιστα παραδείγματα καὶ δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀχρεῖον ὑποκείμενον, ἀλλὰ σκεφθῆτε καλῶς ὅτι ἐπὶ δέκα κακοήθων ἀνθρώπων οἱ ἐννεα κατήνησαν οὕτω ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐπιείκειαν τῶν γονέων των.

Λάβετε λοιπὸν γενναῖα μέτρα κυρία. Ἐστὲ αὐστηρὰ ὅταν χρειάζεται· ἀπαιτήσατε παρ' αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ ὑπκοῦν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ μεγαλειτέρους του. Μὴ ἀνέχεσθε ἀπὸ αὐτὸν παραφοράς καὶ ἰδιοτροπίας. Ἀρνηθῆτέ του τὰς θωπείας σας, ὅταν δὲν τοῦ ἀξίζουσιν.

Ὅταν ἡ καρδιά σας πάσχει, διότι τὸν τιμωρεῖτε, ἀποκρύψατέ του τὰ δάκρυά σας καὶ μὴ γίνεσθε εὐαίσθητος εἰς τὰ ἰδικὰ του παρὰ ὅταν εἶνε δάκρυα μετανοίας ἢ ἄλλου τινὸς ἀξιεπαίνου αἰσθήματος.

Ἀκολουθήσατε μετὰ καρτερίας τὸ σχέδιον τοῦτο τῆς ἀνατροφῆς καὶ ὁ υἱός σας θὰ καταστῇ ὁ κάλλιστος τῶν νέων, ἢ δὲ μήτηρ του θὰ λογίζεται ἡ εὐτυχεσττέρα τῶν μητέρων.

Ἄντωνίου Λεονάρδου Θωμᾶ

(Μετὰφρασις Φανῆς)

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Γιατὶ ἀναστενάζεις ; Καταλαβαίνω. Θὰ ἐπιθυμοῦσες βέβαια καὶ σὺ ἐν ταξειδάκι εἰς τὸ Παρίσι. Μὰ γιατί δὲν ταξειδεύεις, γιατί δὲν ταξειδεύετε ;

Χρήματα ἔχετε, νέοι εἰσθε, παιδιὰ, εὐτυχῶς, δὲν ἔχετε. Ἐβρεις τί θὰ ἐκέρδιζες μὲ ἓνα ταξειδάκι ὡς ἐκεῖ ; Ὅχι ἐξεπετιούσουν καὶ σὺ λιγάκι. Ὅχι περὶ ὀλίγο βερνίκι παριζιάτικο, θὰ ἔχανες αὐτὴν τὴν δειλιάν...

Καὶ πηδῶσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς θέματος εἰς τὸ ἄλλο. Ξεύρεις ; συνήνησα μίαν ἡμέραν τὴν κυρίαν... πῶς τὴν ἔλεγαν ; τὴν ἐξαδέλφην τοῦ ἀνδρός σου ;... ἄ ! τὴν κ. Ἀνθοπούλου, βουτυγμένην εἰς τὰ μαῦρα, ὠχρὰν, ἰσχνήν, ἀλλὰ θαυμασίως εὐμορφὴν !

Ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη ὅτι ἡ καρδιά τῆς εἶχε σταματήσει... Ἐκκοκίνησε καὶ ὠχρίασε, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ, ὡς τὸ ἐπεθύμει, νὰ εἰπῇ μίαν λέξιν...

Ἡ κ. Ροζὰ τὴν ἐκύταξε προσεκτικὰ, καὶ ἔπειτα ἐκτύπησε μὲ ὀρμὴν τὸ χερί τῆς εἰς τὸ κεφάλι τῆς

Ποῦ νὰ τὸ συλλογισθῶ, εἶπεν, ὅτι ἡ μιὰ τέτοια ἐξαδέλφη ἐπαρουσιάζετο ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ ὡς ἓνας μεγάλος κίνδυνος.

Ἡ Ἑλένη μὲ ὑπερτάτην ἀγωνίαν κατάρθρωσεν ἐπὶ τέ-

λους να όμιλήση: Ποῦ τὸν εἶδες τὸν κίνδυνον;

Εἰς τὴν ἀγωνίαν σου, εἰς τὰ χρώματά σου, εἰς τὰ παγωμένα χέρια σου, εἰς τὸ ὕφος σου αὐτὸ τῆς πεθαμένης μάλλον, παρὰ τῆς ζωντανῆς.

Ἡ Ἐλένη ἐσηκώθη μὲ ὀρμήν, ἀποφασισμένη νὰ φυλάξῃ μὲ κάθε θυσίαν τὸ μυστικὸν τῆς.

Ἡ φαντασία σου τρέχει, ἀγαπητή μου, πολὺ καὶ εἰς κάθε ἀνθρώπινον αἰσθημα οἴκτου καὶ πόνου, σὺ βλέπεις μόνον τὸν ἔρωτα ἢ τὴν προδοσίαν. Τὸ ὄνομα τῆς Σόνιας μὲ ἐτάραξε, διότι ἡ δυστυχία τῆς εἶναι μεγάλη καὶ ἡ θέσις τῆς τρομερά. Φαντάσου ὅτι πλουσία ἄλλοτε, τώρα εἶναι κατεστραμένη οικονομικῶς, εἶναι ἔρημη, μόνη, ξένη εἰς τὸ Παρίσι, καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ διότι....

Διότι θεωρεῖται μηδενίστρια. Ξέρεις ὅτι αὐτὸ εἶχε ψυθιρισθῆ ὀλίγον πέρυσι, ὅταν εἶχε πρωτοέλθει ἐδῶ, καὶ ὅτι διεδόθη ὅτι δὲν ἦτο κ. Ἀνθοπούλου, ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ὑπανδρευθῆ, ὅτι τὸ ἀληθινὸν τῆς ὄνομα...

Ἡ Ἐλένη εἶχε μείνει ἀναυδος. Λοιπὸν τίποτε, κανὲν μυστικὸν δὲν ἤμπορουσε νὰ μείνῃ κρυμμένον ἀπὸ τὴν περιέργειαν αὐτὴν τῶν ἀέργων τῶν σκλονιδῶν. Ὡστε θὰ ἦτο ἴσως γνωστὸν ὅτι καὶ ὁ ἀνδρὰς ἦτο ἄλλοτε ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, ὅτι αὐτὸς ἔφαγε τὴν περιουσίαν τῆς, ὅτι χάριν του καὶ διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἔχασε καὶ πατρίδα καὶ ὄνομα.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν καὶ ὡς διὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὸ γόητρον ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἔφερε τὸ νόημα, ἡ Ἐλένη συνέλαβε μίαν ἠρωϊκὴν ἀπόφασιν. Δὲν ἠξέυρω, εἶπεν εἰς τὴν κ. Ροζὰ τί διαδίδουν ἐδῶ καὶ τί ψιθυρίζουν διὰ τὴν Σόνια. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον εἶναι βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ ὁ ἀνδρὰς μου καὶ ἐγὼ, εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας τῆς ἐθέσαμεν καὶ τὸ σπῆτι μας καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν διάθεσίν τῆς. Ἀπὸ ὅ,τι ἔχει ὁ Ἀλέκος ἓν μὲγα μερίδιον ἀνήκει κληρονομικῶς εἰς τὴν κ. Ἀνθοπούλου. Τὴν λοιπὴν περιουσίαν τῆς ἂν καὶ περιπλεγμένην εἰς δίκας, ὅμως ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἀγοράσω ἐγὼ διὰ νὰ εὐκολύνω τὴν θέσιν τῆς. Αὐτὸ τῆς τὸ ὀφείλομεν, καὶ αὐτὸ θὰ εἶχεν ἤδη γίνεῖ, ἐὰν ἡ Σόνια, ἡ ὁποία εἶναι ὑπερήφανος, δὲν ἤρνετο νὰ δεχθῆ. Ἀλλὰ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Παρίσι καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

Ἡ κ. Ροζὰ ἔβλεπε καὶ ἤκουε μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν τὴν φίλην τῆς. Πρώτην φορὰν, ὕστερον ἀπὸ τόσων χρόνων γνωριμίαν τὴν ἔβλεπεν ἐμψυχουμένην τόσον, τὴν ἤκουε νὰ ὀμιλῇ ἀποφατικτικῶς καὶ μὲ τόσην ζωηρότητα.

Τὴν ἐνηγκαλίσθη, τὴν ἐφίλησε καὶ ἔπειτα μὲ ὕφος μισοσοβαρὸν καὶ μισοεὐθυμὸν τῆς εἶπεν: Ἔως τώρα ἐφοβούμην μήπως ὁ ἀνδρὰς σου εἶχεν ἐρωτευθῆ μὲ τὴν ὠραίαν ἐξεδέλην του. Τώρα βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι πραγματικῶς ζετρελλαμένη, ὥστε νὰ προσφέρῃς καὶ τὴν περιουσίαν σου ἀκόμη διὰ νὰ ἐξασφαλίτῃς τὸ μέλλον τῆς.

Καὶ ἡ κ. Ροζὰ, ἡ ὁποία εἶχε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλας ἐπιπέσεις καὶ ἡ ὁποία συνήθως δὲν ἤμπορουσε νὰ μείνῃ περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτὰ εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι, ἀφοῦ ἔρριψε μιὰ ματιὰ εἰς ἓν μικρὸ ρολογάκι, τὸ ὅποῖον ἐκινούσε ἀργὰ τοὺς δείκτας του ἐπάνω εἰς ἓν ὠραῖον τραπέζι, ἐπετάχθη

ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, σχεδὸν τρομαγμένη.

Πῶς! πέντε, εἶπε. Ἐπέρασε λοιπὸν μία ὥρα ἀφότου ἦλθα. Ἀλλὰ Ἐλένη μου, χωρὶς ἄλλο ἢ Σόνια σου εἶναι γόησσα, ἀφοῦ μόνον γιὰ νὰ μιλοῦμεν δι' αὐτήν, περνοῦν οἱ ὥρες χωρὶς νὰ τὰς αἰσθανώμεθα. Πρόσεξε, Ἐλένη! Μὴ τέτοια γυναικῶς, ὅσον καὶ ἂν εἶναι συγγενῆς εἶναι ἐπικίνδυνος.

Καὶ μὲ ἓνα φροῦ-φροῦ μεταξωτῶν μισοφοριῶν ἡ κ. Ροζὰ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἀφοῦ πρῶτον ἐκατέβασε μὲ προσοχὴν τὸ βέλο τῆς, ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς εἰσόδου καὶ ἀφοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι τῆς φίλης τῆς μὲ ἀληθινὴν στοργήν.

Ὅταν ἡ κ. Ροζὰ εὐρέθη μόνη μέσα εἰς τὸ ἀμάξι, τὸ ὅποῖον τὴν ἐπερίμενε κάτω, ἔρριψεν ἓν ὄνομα καὶ μίαν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, καὶ ἔπειτα ἀφηρημένη, ὡς καὶ νὰ τὴν ἀπησχόλει ἰδιαιτέρως ἐπιθύρσει: Περίεργον! ἡ Ἐλένη δὲν εἶναι πλέον, ὅπως ἦτο! Ὁρισμένως δὲν εἶναι πλέον ἡ insignifiante γυναικούλα τῆς ἄλλοτε. Ποιὸς ξέρει; Ἡ ἐρωτευμένη θὰ εἶναι, ἡ πολὺ δυστυχῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ δεσποινὶς Λουκία.

Ὅταν ἐρωτοῦν τὸν Τρότ, ἐὰν ἡ ἀδελφούλα του εἶνε καλή, καὶ ἂν διασκεδάζῃ πολὺ μὲ αὐτήν, ἀπκντᾶ κινδῶν τὸ κεφάλι, μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ ὑπέροχον.

— Ἡ Λουκία εἶνε ἀξικγάπητη, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι δὲν εἶνε διασκεδαστικὸν νὰ παίξῃ κνεὶς μαζὶ τῆς. Αὐτὴ δὲν σκέπτεται τίποτε!

Καὶ ὅταν βεβαιώσῃ αὐτὸ, ὁ Τρότ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κάμνῃ μίαν φοβερὰν ἀδικίαν, διότι δὲν ὑπάρχει μυαλὸ τὸ ὅποῖον νὰ ἐργάζεται περισσότερο ἀπὸ τὸ τῆς δεσποινίδος Λουκίας. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου διὰ πρώτην φορὰν ἐφώνησε τὸ «οὐά, οὐά τῆς», εἶνε θαυμαστή, ἡ ἀπειρία τῶν πραγμάτων τὰ ὅποια σκέπτεται. Βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μὲ ἀκρίβειαν τί αὐτὴ σκέπτεται καὶ ἐννοεῖ· χρειάζονται λέξεις πολὺ ὠραῖαι διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ ἀπλοῦστα φαινόμενα καὶ ἐξαιρετικῶς λεπτὰ τὰ ὅποια συμβαίνουν εἰς αὐτήν. Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ δυνηθῆ τις νὰ τὰ ἐξηγήσῃ μὲ λέξεις χυδαίας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται διὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους. «Μπαμπᾶς» καὶ «μαμαῖ» εἶνε διὰ τὴν δεσποινίδα Λουκία, ἰδέαι ἀπείρως ὑψηλαί, τόσον ὅσον τὸ κέντρον τῆς βικρύτητος, ἢ αἱ θεωρίαι τῶν οικονομολόγων.

Ἐπειτα αὐτὴ ἔχει ἰδιαιτέρον τρόπον νὰ σκέπτεται, καὶ εἰς τὸν κόσμον ὅπου βλέπει καὶ εἰς τὴν ἰδίαν τῆς σκέψιν ἀπλοῦται ἓνα εἶδος ὀμίλης ἀρκετὰ πυκνῆς, μέσον τῆς ὁποίας φαίνονται πράγματα ὅχι τόσον εὐδιάκριτα, ἀπὸ τὰ ὅποια προκύπτουν αἰσθήματα διάφορα πολὺ συγκεχυμένα εἰς τὰς λεπτομερείας.

Καὶ ὅταν εἶνε εὐχαριστημένη ἔχει ἰδιαιτέρον τρόπον νὰ φωνάζῃ ὅπως καὶ ὅταν συμβαίη τὸ ἐναντίον. Ἐν γένει ὅμως εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς, ἀπὸ τὴν μακρυνὴν ἡμέραν, καὶ ὅμως τὴν τόσον πλησίον, τῆς γεννήσεώς τῆς, ἔχει γίνεῖ

μεγάλῃ πρόοδος. Ἐσχηματίσθησαν ὡς διαδοχικαὶ ἀποθήκαι, εἰς τὴν μικρὰν μηχανὴν τῆς αἰσθήσεως, τὰς ὁποίας οἱ ἄγγελοι ἀφοῦ τὴν ἔβαλαν εἰς τὴν κούνιαν, τὰς ἤνοιζαν καὶ αὐτὸ τὸ ὅποῖον ὑπάρχει τώρα δὲν εἶνε ἀκόμη συνείδησις, ἀλλ' εἶνε καὶ πολὺ ζωηρὸν, ἐνεργητικὸν καὶ καθαρὸν. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ δεσποινὶς Λουκία εἶνε εἰς τὴν κούνια τῆς μεταξὺ τῆς παραμάνας τῆς ἡ ὁποία ράπτει, καὶ τῆς μαμαῖς τῆς ἡ ὁποία ἀναπαύεται εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν τῆς. Ἐξυπνᾷ ἀπὸ ἓνα καλὸν ὑπναράχο, κρατεῖ τὰ μάτια τῆς προσηλωμένα ὑψηλά, στριφογυρίζει τὰ χερὰκια τῆς βάζοντας διαδοχικῶς τὸ ἓνα δάκτυλο ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, καὶ βγάζει μικρὰς φωνὰς χαρωπὰς. Ἐὰν θέλετε νὰ καλύψετε μὲ μίαν πυκνὴν γαζα, νὰ σκοτινιάσετε, ν' ἀπομακρύνετε, νὰ κάμετε ὀμαλας, νὰ ἐξακριβώσετε τὰς λέξεις, μὲ ἀκρίβειαν μεγάλην, οἱ λόγοι οἱ γελοῖως λογικοί, καὶ ἡ φόρμα ἡ παραποκὴ μαθηματικὴ τὴν ὁποίαν θὰ δώσουν, θὰ σὰς κάμῃ νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν θαυμαστὴν σειραν τῶν σκέψεων, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄτακτοι μέσα εἰς τὸ κεφάλαι τῆς.

Ἐἶδου φῶς, πηγαινεὶ ἔρχεται φωτίζει τὰ πέριξ τὰ χαϊδεύει. Εἶνε διασκεδαστικόν. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὠραία βεβαίως προτιμᾷ τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος ἀλλ' ἀνάγκη νὰ φάγῃ, αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.

— Παραμάνα, διορθώσατε τὰ μαξιλάρια τῆς μικροῦλας. Ἐπειδὴ ἀδιακόπως κινεῖται ἔχει κατορθώσει νὰ εἶνε τὸ κεφάλι τῆς πλέον, χαμηλὰ ἀπὸ τὰ πόδια. Ἀλλ' ἡ μικρὴ ἀνυπομονεῖ, πρέπει νὰ πάρουν τὸ πολὺ φῶς αὐτὸ τὴν ἐνοχλεῖ, φωνάζει: οὐά, οὐά.

— Σιγά, σιγά μικρούλα.

«Κινεῖμαι ὠραῖα σὰν νὰ νανουρίζεται. Τὰ τριανταφυλλεῖνα δακτυλάκια εἶνε διασκεδαστικά. Ἀνάγκη νὰ τὰ πιᾶσωμεν. Εἶνε δύσκολον, ξεφεύγουν πάντα. Καὶ γρᾶντζουνίζουν ὅτι εὐρουν μὲ πολλὴν δύναμιν...αὐτὸ βέβαια πονεῖ καὶ τότε ἀρχίζουν τὰ κλάματα.

Πόσον εἶνε περιέργη αὐτὴ ἡ μικρὴ! Ἴδου ὅπου γρᾶντζουνίζεται μόνη. Κάθησε καλὰ δεσποινίς!

Οὐά, οὐά.

— Πιάσατε λιγάκι τὴν μικρούλα, κάμετέ τιν νὰ μείνῃ λιγάκι ἤσυχη.

— Εἶνε ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ πατέρα τῆς, ἡ κατεργάρρα.

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἀκούει τίποτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀνήσυχη καὶ ἀνυπόμονη. τέλος ἡ μαμαῖ φωνάζει τὴν παραμάνα.

— Δὲν ἀκοῦς παραμάνα ἡ μικρούλα ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἐσέ.

Γρήγορα, γρήγορα λοιπὸν, διότι θ' ἀρχίσῃ πάλιν ν' ἀνηπομονῆ. Αὐτὸ ἤθελε, εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ ὅλα, αὐτὸ ἡσυχάζει, κάμνει καλὸ, εἶνε καλὸ, πολὺ καλὸ. Τί τρέχει, διατὶ φωνάζει πάλιν καὶ γρᾶντζουνίζεται;

— Κυττάξατε τί πείνα! Πόσον εἶνε κακὴ αὐτὴ ἡ μικρούλα. Δὲν δίδει καιρὸν εἰς τὴν παραμάνα τῆς νὰ τὴν βάλῃ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Τέλος ἠσύχασε, ἀφοῦ ἔφαγε καλὰ ἐκοιμήθη αὐτὸ ἦτο

ἄλον. Δὲν σκέπτεται παρὰ αὐτὰ, τὰ δύο πράγματα φαγητὸν καὶ ὕπνος.

— Βάλλετε τὴν σιγά, σιγά εἰς τὴν κούνια τῆς. Ἴδου ἐτελείωσε. Ἡ Λουκία κοιμάται μὲ τὰ χερὰκια κλειστά. Τοῦλάχιστον διὰ μίαν ὥραν θὰ εἶνε ἤσυχος.

ΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΑΙ

Τὸ προσώπικόν τῆς Σχολῆς.

Μετὰ τὴν εἰς Σάμον μετάβασιν τῶν δύο κυριῶν, διευθύντρια μὲν τῆς Σχολῆς ἀπὸ τοῦ 1903 προσελήφθη ἡ κ. Π. Γιαλούρη κυρία ὑπερόχου ἀξίας καὶ ζήλου, διδάσκαλος δὲ τῆς Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς, ἡ κ. Χαρίκλεια Μυλωνᾶ. Εἰς τὸ τμήμα τῶν παιδικῶν προσελήφθη κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ κ. Κατίνα Μπογδάνου, μὲ δρ. 125 τὸν μῆνα. Πάντα τὰ ἄλλα πρόσωπα τοῦ Διδακταλικοῦ προσωπικοῦ εἰργάσθησαν μεθ' ὅσου καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ζήλου.

Τὸν διδακταλὸν τῆς μαγειρικῆς διεδέχθη κατὰ τὸ ἔτος 1903 καὶ 1904 ὁ Εὐάγγελος Μαλλῆς κατηρτισμένος καὶ ἐργαζόμενος μετὰ πολλοῦ ζήλου.

Ἄρχαιρεσίαι καὶ πόροι τῆς σχολῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1903 συνεπληροῦντο καὶ τὰ πέντε ἔτη τῆς λειτουργίας τῶν τμημάτων τῆς Ἐνώσεως. Ἐγένοντο λοιπὸν νέαι αὐτῶν ἀρχαιρεσίαι, καθ' ἃς ἐξελέγησαν καὶ πάλιν Πρόεδρος μὲν τοῦ Τμήματος ἡ κ. Κ. Παρρέν, Ἀντιπρόεδροι αἱ κ. κ. Εὐαθία Ἐμπεδοκλῆ καὶ Μαρ. Γρυπάρη, Γραμματεὺς ἡ δις Εἰρήνη Νικολαίδου καὶ Ταμίας ἡ δις Οὐρανία Βουγιούκα, ὡς καὶ αἱ αὐταὶ Ἐφοροί.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐνεκα τῆς ἀποφασισθείσης τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τῆς οικονομικῆς χειραφετήσεως τῶν Τμημάτων ἀπὸ τοῦ κέντρου, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνώσεως ἡ διανομὴ τῆς περιουσίας αὐτῆς εἰς τὰ τέσσαρα τμήματα. Τὸ τμήμα μας εἰς τὸ μερίδιόν του ἔλαβε 3750 δρ. Εἰς αὐτὰς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ ἡ ἐκ 5000 Κυβερνητικὴ ἐπιχορήγησις καὶ ἡ ἐκ 1000 δρ. ἐπιχορήγησις τοῦ Δήμου.

Αἱ λοιπαὶ εἰσπράξεις τῆς Σχολῆς διὰ τὸ ἔτος 1903 κατανέμονται ὡς ἑξῆς:

ἀπὸ δίδασκτρα μαθητριῶν.....	Δρ. 3782.45
» δικαιώματα ἐγγραφῆς.....	» 535.—
» κατασκευὴν φορεμάτων.....	» 7096.35
» τμήμα παιδικῶν.....	» 713.—
» » ἀσπρορρούχων.....	» 966.65
» » σιδηρώματος.....	» 556.25
» » καπέλλων καὶ τεχν. ἀνθέων...	» 329.60
» πώλησιν παλαιοῦ μαγειρείου.....	» 200.—
καὶ ἀπὸ εἰσπράξεις ὕλικου.....	» 115.75

Ἐν ὄλῳ αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς...δρ. 25002.05 Ἐδαπανήθησαν δὲ εἰς μισθοδοσίας προσωπικοῦ.....Δρ. 14130.— εἰς ἐνοίκιον καταστήματος σχολῆς.....» 5100.—

» φωτισμόν..... »	378.—
» καύσιμον ύλην..... »	164.80
» εξόφλησιν δαν. κυριών εις τμήμα πιλ. »	950.—
» εξοδα καλλιτεχν. τμήματος..... »	113.50
» εξοδα ύλικών ραπτικής, επίσκευών ραπτομηχανών, αγοράν κουκλών, περιόδ. συρμού, ύλικών ασπυρορούχων και σκευών σιδηρώματος..... »	1231.95
» εξοδα άνθρών..... »	35.—
» αγοράν σκευών..... »	106.95
» αγοράν χαρτοσήμου αποδείξεων..... »	42.—
» γραφικά εξοδα..... »	35.—
» βοήθημα προς νοσηλ. και συντήρησιν άπόρου μαθητριάς..... »	130.—
» εξοδα μαγειρικής..... »	132.—
» έκτακτα καθημερινά εξοδα..... »	963.85

Εις τὰ έξοδα ταύτα περιλαμβάνεται και κονδύλιον δι' έορτήν τών Χριστουγέννων,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ

Τήν επομένην τὸ πρωί, ὅταν ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν μικρὰν αἰθούσαν, ὁ Ἐρβέρτος ἐγέλασε μὲ τοὺς φόβους τοῦ τῆς προηγουμένης ἐσπέρας. Εἶχαν ἀφήσει εἰς μίαν ἄκραν τῆς κονσόλας τὸ μαγικὸν χέρι, μὴ δίδοντες μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν δύναμίν του.

— Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι στρατιῶται ἠμοιάζουν, εἶπεν ἡ κυρία Οὐάιτ, τί ἰδέα ν' ἀκούσῃ κανεὶς παρομοίας ἀνοησίας! Πῶς εἶνε δυνατὸν εἰς τοιαύτην ἐποχὴν νὰ γίνονται θαύματα! Καὶ ἂν αὐτὸ ἦτο δυνατόν, πῶς διακόσῃαι λίραι θὰ σέ ἔβλαπταν, σύζυγε, δὲν ἠμποροῦ νὰ ἐννοήσω.

— Ἐὰν τοῦ ἔπεσαν εἰς τὸ κεφάλι, εἶπεν ὁ Ἐρβέρτος. Ὁ Μορὲς βεβαίως εἶπε τὸ πρᾶγμα γίνεταί φυσικώτατον, εἶπεν ὁ κύριος Οὐάιτ, ὅτι δύναται ν' ἀποδοθῇ τὸ συμβᾶν εἰς ἀπλὴν σύμπτωσιν.

— Μὴν σπαταλήσετε τὰ χρήματα πρὸ τῆς ἐπανόδου μου, εἶπεν ὁ Ἐρβέρτος ἐνῶ ἐσηκόνετο ἀπὸ τὸ τραπέζι... ἐπίσης νὰ προσέξῃς πατέρα. νὰ μὴν γίνῃς φυλάργυρος.

Ἡ κυρία Οὐάιτ ἐγαμογέλασε καὶ ἐσυνοδούσε τὸν υἱὸν τῆς ἕως τὴν θύραν, ἔπειτα ἐπέστρεψε, ἐκάθησε πάλιν πλησίον εἰς τὸ τραπέζι καὶ δισεκέδαζε μὲ τὴν εὐπιστίαν τοῦ συζύγου τῆς. Αὐτὸ ἄλλως δὲν τὴν ἠμπόδιζε, ὅταν ἦλθεν ὁ ταχυδρόμος, νὰ τρέξῃ μόνη νὰ πάρῃ τὰ γράμματα καὶ νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅταν εἶδε, ὅτι οὔτε τὸ ταχυδρομεῖον ἔφερε καμμίαν εἰδήσιν.

— Ἀλλοίμονον, εἶπεν ὁ κύριος Οὐάιτ, ἐνῶ ἔπινεν τὴν μύραν του... Καὶ ἄλλως ἐκινήθη μέσα εἰς τὸ χέρι μου, αὐτὸ τὸ ὀρκίζομαι.

— Τὸ ἐνόμισες, εἶπεν ἡ γραία κυρία, διὰ νὰ τὸν ἠρυσάσῃ.

— Σὲ βεβαίως ὅτι ἐκινήθη, ἐπέμεινεν ἐκεῖνος... Ἡ φαντασία δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Ἡ κυρία Οὐάιτ δὲν ἀπῆντησε τίποτε, παρηκολούθει ἔξω τὰς μυστηριώδεις κινήσεις, ἐνὸς ἀγνωστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναποφάτιστος παρετήρει τὴν οἰκίαν καὶ προσπαθοῦσε νὰ λάβῃ θάρσος διὰ νὰ εἰσέλθῃ. Ἐπειδὴ ἐσκέπτετο πάντοτε τὰς διακοσίας λίρας, παρετήρησεν ὅτι ὁ ξένος ἦτο καλὰ ντυμένος καὶ ὅτι ἐφοροῦσε ὑψηλὸ καπέλλο. Τρεῖς φορές ἐπλησίασε εἰς τὴν εἴσοδον καὶ πάλιν ἀπεμακρύνθη, τὴν τετάρτην φοράν ἐπροχώρησε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ κυρία Οὐάιτ ἔλυσε βιαστικὰ τὴν ποδιά τῆς καὶ τὴν ἔκρυψε ἀποκάτω ἀπὸ τὸ μαζυλάρι τοῦ καθίσματος τῆς.

Ἐπειτα ὠδήγησε τὸν ξένον εἰς τὴν αἰθούσαν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο

τὴν ὁποῖαν διοργανώσαμεν ὑπὲρ τῶν μαθητριῶν μας εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Παρνασσῶ, εὐγενῶς παρὰχωρηθεῖσαν.

Ἐν ὄλῳ τὰ έξοδα τοῦ 1903 ἀνῆλθον εἰς δρ. 24.302.20

Εἶχομεν λοιπὸν περίσσευμα κατὰ τὸ ἔτος 1903 δρ. 881.50. Ἐὰν ὅμως ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι εἶχομεν ἔκτακτον εἰσπράξιν τὸ μέρισμά μας ἐκ τοῦ κεφαλαίου τῆς Ἐνώσεως ἐκ δρ. 3750, τὸ ὁποῖον ἐφάπαξ ἐδόθη καὶ 1000 δρ. τοῦ Δήμου, ἃς δὲν εἶχαμεν κατὰ τὸ 1904, τότε θὰ γίνῃ καταληπτὸν ὅτι ἡ βελτίωσις τῶν οἰκονομικῶν μας ἦτο προσωρινὴ καὶ ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς μας τοῦ 1904 ἐδέησε νὰ καταρτισθῇ μὲ περικοπὰς κονδυλίων ἐξόδων, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν τακτικὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας μας ἐμείωσαν καὶ τὴν πρόοδον καὶ κανονικὴν λειτουργίαν οὐσιωδισταίων κλάδων ἠμπόδισαν.

Εἰς τὰ έξοδά μας κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ προσετέθησαν δρ. 113.50 διὰ τὸ Καλλιτεχνικὸν τμήμα, διότι ἕνεκα τῆς Διε-

πολὺ σ' ἐνοχωρημένος ἦκουσε ἀφηρημένως τὰς δικαιολογίας τῆς διὰ τὴν ἀταξίαν τοῦ δωματίου. Ἐπειτα ἐπερίμενε νὰ εἴπῃ ὁ ξένος τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἔμεινε σιωπηλός.

— Ἐγὼ... μὲ παρεκάλεσαν νὰ ἔλθω, εἶπε τέλος... Μὲ ἔστειλαν οἱ κύριοι, κύριοι Μάθ καὶ Μάζενς.

Ἡ γραία κυρία ἀνετίγχισε. Τί τρέχει; ἐρώτησε μὲ φωνὴν συγκινημένην, συνέβη τίποτε εἰς τὸν Ἐρβέρτον;... Τί....

Ὁ σύζυγος ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν λόγον.

— Περίμενε, μὴν θέλῃς νὰ μαντεύσῃς κακά. Δὲν φέρεις δυσάρεστους εἰδήσεις, κύριε, δὲν εἶνε ἔτσι;

Καὶ παρετήρει μὲ προσοχὴν τὸν εἰσελθόντα.

— Εἶνε πληγωμένος! ἐφώναξεν ἡ μητέρα.

Ὁ ἄνθρωπος, ἔκαμε σημεῖον καταφατικόν.

— Φοβερά, εἶπεν βραδέως... τοῦλάχιστον δὲν ὑποφέρει πλέον.

— Ὡ! εὐχαριστῶ Θεέ μου, εἶπε ἡ γραία κυρία, ἐνώουσα τὰ χέρια, εὐχαριστῶ!

Ἄλλ' ἐσιώπησε ἔξαφνα, ἐνῶ ἤρχισε νὰ ἐννοῇ τὴν φοβερὰν ἐξηγήσιν τῆς βεβαιώσεως αὐτῆς, τὴν ὁποῖα ἀνέγνωσε ἀμέσως εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ξένου καὶ ἐπλησίασε τὸν σύζυγόν τῆς, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε καταλάβει καλὰ τί ἐσημαίνον τὰ λόγια τοῦ ξένου.

— Περιπλήχθη μεταξύ δύο τροχῶν, εἶπε τέλος, σιγά, σιγά, ὁ κομιστής τῆς κακῆς εἰδήσεως.

— Μεταξὺ δύο τροχῶν ἐπανελάβε ὁ κύριος Οὐάιτ μὲ ὕψος ἡλίου, καὶ τὰ ἄτονα μάτια του διηυθύνθησαν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἔπιασε τὰ χέρια τῆς μὲ ἀγάπην, καὶ εἶπεν εἰς τὸ ξένον:

— Δὲν εἶχαμεν πλέον, παρ' αὐτὸ τὸ παιδί καὶ τὸ κτύπημα εἶνε πολὺ σκληρόν.

Ἐκεῖνος ἐσηκώθη, ἔβηξε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον.

— Τὸ κατάστημα, εἶπε, χωρὶς νὰ κυττάξῃ κανένα μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς συλληπηθῶ.

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπῆντησε, οἱ δύο γέροι ἔμεινον ἄφωνοι καὶ κωφοί.

— Ἐγὼ ἀκόμη νὰ σᾶς εἶπω, ἐξηκολούθησε ὁ ἐπισκέπτης ὅτι οἱ κύριοι, κύριοι Μάθ καὶ Μάζενς, δὲν φέρουν καμίαν εὐθύνην, ἀλλὰ διὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ υἱοῦ σας, ἐπιθυμοῦν νὰ σᾶς προσφέρουν χρηματικὴν τι ποσόν.

Ὁ κύριος Οὐάιτ ἄφησε τὸ χέρι τῆς συζύγου του καὶ ἐκύτταξε μὲ τρόμον τὸν ξένον.

Διακοσίας λίρας ἀπῆντησε ἐκεῖνος.

Χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν σπαραχτικὴν φωνὴν τῆς συζύγου του, ὁ γέρον

θνοῦς Ἐθέσεως, εἰς ἣν ἐκλήθημεν νὰ λάβωμεν μέρος ἐδέησε νὰ ἐτοιμασώμεν δι' ἐξόδων τῆς σχολῆς διάφορα κομφοτεχνήματα, τῶν ὁποῖων ἡ πώλησις ἔγεινε κατὰ τὸ 1904.

Εἰς τὴν Ἐκθεσιν τυχύτην ἡ Σχολὴ ἔλαβε χρυσοῦν μὲν βραβεῖον διὰ τὰ ἐκτεθέντα εἶδη τῆς μαγειρικῆς, ἀργυροῦν δὲ δι' ὄλους τοὺς ἄλλους κλάδους.

Διαχείρισις τῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ δις Οὐρανία Βουγιούκα, ταμίας τοῦ τμήματος ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς, ἐζήτησε νὰ ἀντικατασταθῇ προσωρινῶς, ἕνεκα τῆς ἀσθενείας καὶ βραδύτερον τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς. Πρὸς τὴν πολύτιμον συνάδελφον, ἡ ὁποῖα ἀνδριώτατα διεξήγαγε τὸ δύσκολον ἔργον τῆς ταμίου, ἐκφράζομεν καὶ δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ τμήματος. Ἀναπληρώτρια αὐτῆς ἐξελέγη ἡ δις Αἰκατερίνη Κατσιροῦ, ἣτις ἀνταπεκρίθη πληρέστατα εἰς τὰς προσδοκίας μας καὶ πρὸς ἣν ἐκφράζομεν θερμὴν τὴν εὐγνωμοσύνην μας. Τὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς σχολῆς τηροῦν-

ἔπειτα πρὸς τὰ ἔμπροσ τούς βραχίονας καὶ ὡς ἄνθρωπος κεραυνόπληκτος, ἔπεσε ἀνίσθητος εἰς τὸ πάτωμα.

... Εἰς τὸ νέον νεκροταφεῖον ἐνταφίασαν οἱ δυστυχεῖς γονεῖς τὸ τελευταῖον τέκνον των, καὶ ἐπέστρεψαν κατόπιν εἰς τὸ σπίτι τους σιωπηλοὶ καὶ καταφεῖς. Τὰ δυσάρεστα συμβᾶντα εἶχον τόσον ταχέως διαδεχθῆ τὸ ἓν τὸ ἄλλο ὥστε δὲν τὰ εἶχον καλοενησῆσει, καὶ ἐπερίμεναν νὰ συμβῇ τίποτε νέον τὸ ὁποῖον νὰ ἐλαφρύνῃ κάπως τὴν δυστυχίαν των, ἡ ὁποῖα ἦτο πολὺ βραδεία διὰ τὴν ἡλικίαν των.

Ἄλλ' αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν καὶ ἡ προσδοκία ἔκαμε θέσιν εἰς τὴν ὑπομονήν.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, μίαν νύκτα ἐξύπνησε ὁ γέρον καὶ ἦκουσε κλάματα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, εἶδε ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι τῆς καὶ τῆς ἐφώναξε νὰ πλαγιάσῃ, διότι ἔκανε πολὺ κρύο.

— Κάμνει περισσότερο κρύο διὰ τὸν υἱόν μου, ἀπεκρίθη, ἐκεῖνη καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ περισσότερο.

Ὁ γέρον ἐντός ὀλίγου ἐκοιμήθη πάλιν, ἕως ὅτου μία διαπεραστικὴ φωνὴ τῆς συζύγου του τὸν ἐξύπνησε:

— Τὸ χέρι! ἐφώναξε, τὸ χέρι τῆς μαϊμοῦς.

— Ποῦ; ποῦ εἶνε;... Τί συμβαίνει;

Ἡ κυρία Οὐάιτ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν κλονιζομένη.

— Τὸ θέλω, εἶπε ἡσύχως. Δὲν τὸ κατέστρεψες.

— Εἶνε εἰς τὸ σαλόνι ἐπάνω εἰς τὴν κονσόλα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἐκπληκτος. Διατί;

Ἡ γραία ἔκλαιε καὶ ἐγελοῦσε συγχρόνως.

— Τώρα μόνον ἐσκέφθη, πῶς δὲν τὸ ἐσυλλογίσθημεν πρὶν;

— Τί πρᾶγμα; ἐρώτησε ὁ γέρον.

— Τὰς δύο ἄλλας εὐχάς, δὲν ἐζητήσαμεν, παρὰ ἓν πρᾶγμα μόνον.

— Δὲν εἶνε ἀρκετόν;

— Ὅχι, θὰ ζητήσωμεν ἀκόμη καὶ. Κατέβα εὐρε τὸ χέρι καὶ εὐχήσου νὰ ἐπανελθῇ τὸ παιδί μας εἰς τὴν ζωὴν.

— Μεγάλε Θεέ, ἐτρέλλαθης; ἐφώναξε φοβισμένος.

— Πᾶρε τὸ χέρι... πᾶρε το γρήγορα καὶ διατύπωσε τὴν εὐχὴν σου!... Ὡ παιδί μου... Θέλω τὸ παιδί μου!

Ὁ κύριος Οὐάιτ ἀναψέ ἓνα κερὶ.

— Ἐλα νὰ ξαναπλαγιάσῃς, εἶπε, δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις.

Μετὰ πείσματος προσέθεσε ἡ κυρία Οὐάιτ:

— Ἡ πρώτη μας εὐχὴ εἰσηκούσθη, διατί δὲν θὰ εἰσακουσθῇ ἡ δευτέρα;

— Μία σύμπτωσις, ἐτραυλίσε ὁ γέρον.

ται διπλογραφικῶς παρὰ τῆς πτυχιούχου διπλογράφου δος Ἐλένης Καφετζάκη, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐφόρου τοῦ τμήματος καὶ κατόχου γνώσεων λογιστικῶν κ. Μαρίας Μαντζαβίου.

Μαθήτριοι τῆς Σχολῆς.

Αἱ φοιτήσασαι εἰς τὴν σχολὴν κατὰ τὸ 1903 μαθήτριοι ἀνῆλθον εἰς 211. Ἐπὶ πληρωμῇ 60, δωρεὰν 137 καὶ τοῦ ἰδιαίτερου τμήματος τῶν εὐπόρων 14. Ἐξ αὐτῶν ἔλαβον δίπλωμα Κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς 4. Ἡ Εὐτέρπη Βαφειάδου, ἐξ Ἀνδριανουπόλεως, καὶ αἱ Φωτεινὴ Πασσᾶ, Ἐρασμία Μπαλῆ καὶ Εἰρ. Μπανίκα ἐξ Ἀθηνῶν. Δίπλωμα πιλοποῖας ἡ Γεωργία Νικολίδου καὶ δίπλωμα σιδηρώματος ἡ Εὐρυδίκη Ἀμοιρᾶ.

Ἔτος 1904. Προσωπικὸν τῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὸ 1904 ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως τῶν πόρων ἠναγκάσθημεν ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου νὰ περιορισθῶμεν εἰς μίαν μόνον διδάσκαλον τῶν ἀσπυρορούχων, τὴν βοηθόν, μὲ

Πήγαυιν νὰ πάρῃς τὸ χέρι, καὶ νὰ κάμῃς τὴν εὐχὴ, εἶπε ἡ σύζυγός του, τρέμουσα ἀπὸ συγκίνησιν.

— Ἐγὼ ἀποθάνει πρὸ δέκα ἡμερῶν, εἶπε ἐκεῖνος, δὲν σοῦ προσθέτω τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ... σκέψου ἀκόμη ὅτι ὅταν τὸν εἶδομεν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὸν ἀναγνωρίσωμεν... Ἐὰν θέλῃς νὰ τὸν εἶδῃς πάλιν χωρὶς τρόμον;

— Κάμε γρήγορα. Νομίζεις ὅτι θὰ φοβηθῶ τὸ παιδί μου; Καὶ ἔσπρωξε τὸ σύζυγόν τῆς πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Οὐάιτ κατέβη εἰς τὸ σαλόνι εὐρε τὸ χέρι καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἡ γραία μόλις τὸν εἶδε ἐφώναξε:

— Εὐχήσου!

— Εἶνε τρέλλα, ἐγκλημα, ἀπεκρίθη.

— Εὐχήσου! ἐπανελάβε ἡ μητέρα.

Ὁ κύριος Οὐάιτ ὕψωσε τὸ χέρι.

— Εὐχομαι ὅπως ὁ υἱός μου ἐπανελθῇ εἰς τὴν ζωὴν.

Τὸ χέρι ἔπεσε κατόπιν εἰς τὸ πάτωμα, ἐνῶ ὁ γέρον σχεδὸν τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβον ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόνα.

Ἡ κ. Οὐάιτ εὐχαριστημένη ἔτρεξε εἰς τὸ παράθυρο καὶ ἐτραύθησε τοὺς μπερνετέδες.

Εἰς τὸ μεταξύ τὸ κερὶ ἐτελείωσε καὶ τὸ σκοτάδι ἦτο βαθύ.

Ὁ κ. Οὐάιτ ἀναψέ ἓνα σπῖρτο καὶ κατέβη νὰ πάρῃ ἄλλο, εἰς τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τὸ σπῖρτο ἔσθυσε καὶ ἐνῶ ἐτοιμάζετο ν' ἀνάψῃ δεύτερον ἦκουσε νὰ κτυποῦν σιγά τὴν πόρτα.

Κατατρομαγμένος ἐπέστρεψε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

— Τί τρέχει; τὸν ἠρώτησε ἡ σύζυγός του,

— Τίποτε ἕνας ποντικὸς μὲ τρόμαξε εἰς τὴν σκάλα.

Ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ πάλιν νέον κτύπημα δυνατότερον ἠκούσθη.

— Εἶνε ὁ Ἐρβέρτος, ἐφώναξε ἡ κυρία Οὐάιτ. Εἶνε ὁ Ἐρβέρτος. Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν θύρα, ἀλλ' ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἠμπόδισε νὰ ἐξέλθῃ, ἐκεῖνη ὅμως ἀντλοῦσα δύναμιν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς κατώρθωσε νὰ τὸν παρεμερίσῃ καὶ κατεβαίνουσα ἐφώναξε: Ἐρχομαι, ἔρχομαι! Καὶ ἤρχισε νὰ ἐκλειδώνῃ τὴν πόρτα. Τότε ὁ Οὐάιτ εἰς τὴν ἀπελπισίαν του ἐνθυμήθη τὸ χέρι καὶ ὡς τρελλὸς τὸ ἀρπάξε καὶ εἶπε:

— Νὰ μὴν εἰσέλθῃ! τὸ πῶμα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τάφον του!

Τὰ κτυπήματα εἰς τὴν θύραν ἔπαυσαν ἀμέσως. Καὶ ὅταν ἡ σύζυγός του ἤνοιξε, εὐρε τὸν δρόμον ἔρημον καὶ μόνον ὁ παγομένος ἀέρας τῆς νύκτας, τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ περισσότερο.

μισθόν δρ. 50 τόν μῆνα, ἐξοικονομήσασσι δρ. 125 τόν μῆνα διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως, τῆς διευθυνούσης τὸ τμήμα. Ἐπίσης ἀπεδέχθημεν τὴν παραίτησιν τῆς ἐπιμελητρίας τῆς σχολῆς τόν μῆνα Μάιον, ἐξ ἧς προέκυψεν οἰκονομία δρχ. 50 κατὰ μῆνα. Ἀπὸ τὸν 7θρίον δὲ κατηργήθη καὶ τὸ γ' τμήμα τῆς Ραπτικῆς. Ἐπιπελοῦσης ἐκ τούτου οἰκονομίας ἐκ δρ. 125 τόν μῆνα ἐκ μισθοδοσίας τῆς οἰκείας διδασκάλου.

Ἀπὸ τοῦ 7θρίου ἐπίσης τοῦ 1904 καθιερώθη ἀντὶ μισθοδοσίας τῶν βοηθῶν τῆς Ραπτικῆς νὰ πᾶραχωρήται εἰς αὐτὰς ἀμοιβὴ 30 ἡ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἐργασίας, ἣν ἐκάστη ἐξ αὐτῶν παραδίδει μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μαθητριῶν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ ζῆλος τῶν βοηθῶν ἐδιπλασιάσθη καὶ τὸ ἐκ τῆς εἰσπράξεως τῶν φορεμάτων ποσὸν ἠῤῥησεν.

Πόροι τῆς σχολῆς.

Ἄλλὰ μεθ' ὅλα ταῦτα καὶ μετὰ τὰς οἰκονομίας τὰς ἀνερχομένας εἰς 1725 περίπου δρχ. τὸ ἔτος καὶ μεθ' ὅλην τὴν λοιπὴν οἰκονομικὴν περισυλλογὴν θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας, ἐὰν δὲν διωργανώναμεν κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον μικρὰν ἀγορὰν ἐξ εἰδῶν κατασκευασθέντων εἰς τὴν σχολὴν, μετὰ ὑλικὰ, τὰ ὅποια ἐδώρησάμεν ὅλαί αἱ κυρίαὶ τοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν σχολὴν διὰ συνεισφορᾶς. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς ἀνήλθον εἰς δρ. 1373.

Ὡς νὰ μὴ ἤρκει δὲ ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μείωσις τῶν εἰσπράξεων μας κατὰ 3,750 δρ. διὰ τὸ μέρημα μαστῆς Ἐνώσεως τοῦ 1903 καὶ ὁ Δήμος καίτοι ὁ Δήμαρχος εἰσήγαγεν εἰς τὴν σχολὴν 15 μαθητρίας δωρεάν, ὧν τὰ διδάκτρα ἀντιστοιχοῦν πρὸς δρ. 1200, ὅμως μόνον δρ. 250 κατέβαλε καὶ τοῦτο εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν μικροὶ δῆμοι τῆς Βουλγαρίας καὶ Ρουμανίας συντηροῦν σχολὰς ὅλας τοιαύτας ἐκ τῶν ταμείων των. Καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲ ἐψήφισε μὲν τὸ ποσὸν τῶν 5,000 δρ., ὡς κατὰ τὸ παρελθόν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ προβῶμεν εἰς ἴδρυσιν παραρτήματος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς εἰς Πάτρας.

Ἄλλ' ἕνεκ τῆς βραδείας ψήφισεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, τὰ χρήματα ἐλήφθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 1904, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὴ πλέον ἡ ἴδρυσις τοῦ παραρτήματος, ἀλλ' οὔτε εἶναι δυνατὸν μετὰ ποσὸν 2,000 δρ. ἐφάπαξ παραχωρηθὲν νὰ προβῶμεν εἰς ἴδρυσιν παραρτήματος, διὰ τὰς δαπάνας τῆς ἐγκαταστάσεως μόνον τοῦ ὁποίου ἀπαιτῆται ποσὸν πολὺ ἀνώτερον τῶν 2,000 δρ., μὴ ὑπολογιζομένων τῶν τακτικῶν διαρκῶν ἐξόδων.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ λοιπὸν τούτου τῶν δύο χιλ. ἠναγκάσθημεν νὰ δανεισθῶμεν καὶ καλύψωμεν τὸ ἔλλειμα τὸ ὅποιον ἡ χρῆσις τοῦ 1904 παρουσιάζει.

Αἱ εἰσπράξεις οὕτω τοῦ 1904, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν 2,000 διὰ τὸ μὴ ἰδρυθὲν παράρτημα τῆς σχολῆς, ἀνῆλθον εἰς δρ. 23,597 καὶ 55, ἀνκλυόμεναι ὡς ἑξῆς :

Περίσσευμα τοῦ 1903.....	Δρ.	881.50
Ἐκ διδάκτρων.....	»	4.246.50
Τμήμα φορεμάτων.....	»	8.367.30
« ἀσπρορρούχων.....	»	440.10

» πύλων καὶ ἀνθέων.....	»	335.90
» σιδηρώματος.....	»	962.65
» ἐκ δικαϊώματος ἐγγραφῆς.....	»	825.—
Ἐκ συνδρομῶν κυριῶν τοῦ τμήματος.....	»	721.—
Ἐξ εἰσπράξεων ἀγορᾶς.....	»	1.373.—
Ἐκ Κεντρικοῦ ταμείου τοῦ Δημοσίου.....	»	5.000.—
Ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Δήμου.....	»	250.—
Καὶ ἐκ δωρεᾶς τῶν ἐκ Λονδίνου κυριῶν διὰ τῆς κ. Χρ. Ἰωαννίδου.....	»	195.—

Ἐν ὅλῳ Δρ. 23.597.55

Ἐκ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἀφαιρηθῶν ὡς μὴ ἀνήκουσαι εἰς τὸ τμήμα δύο χιλ. δρ.

Ἐδαπανήθησαν δὲ εἰς ἐνοίκιον σχολῆς.....	Δρ.	5.100.—
Εἰς μισθοδοσίαν προσωπικοῦ.....	»	13.537.—
Εἰς καύσιμον ὕλην διὰ τὸ σίδηρον.....	»	214.20
Εἰς φωτισμὸν.....	»	426.85
Εἰς ἐξόδα κατασκ. φορεμ. ἀνκλυόμενα.....	»	1.038.40

Ὡς ἑξῆς :

Εἰς ἐπισκευὰς ραπτομηχανῶν Δρ.	129.05
Εἰς περιοδικὰ συρμοῦ.....	» 88.50
Εἰς κλωστὲς καὶ ἄλλα ἐξόδα	» 788.40
Εἰς ἐξόδα ἀγορᾶς.....	» 32.45
Εἰς μετὰξια.....	» 60.—
Εἰς ἐξόδα ἀνθέων.....	» 113.35
Εἰς γραφικὰ.....	» 31.45
Εἰς καθημερινὰ ἔκτατα μικρὰ ἐξόδα.....	» 640.50
Εἰς ἐξόδα σιδηρώματος.....	» 61.25
Εἰς ἐξόδα μαγειρικῆς.....	» 53.—
Εἰς ἐξόφλησιν ὑπολειπομένου χρέους εἰς τμήμα πιλοποιίας.....	» 200.—
Εἰς ἐξόδα πλαστικῆς καὶ πυρογραφίας.....	» 78.35
Εἰς ἀγορὰν χαρτοσήμων.....	» 20.—

Ἐν ὅλῳ Δρ. 21.946.30

Ποσὸν ἐπιστραφέν εἰς τὰ ὀφειλόμενα..... » 1.651.25

Ἐλλειμμα δρ. 348.75.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κοτελέες ψαριοῦ πυκτῆ. Βράζετε ἐν οἰονδήποτε ψάρι, ἀραιρεῖτε τὰ φιλέτα του καὶ ἐν γένει ὅλο τὸ ψαχνό, τὸ ὅποιον καθαρίζετε ἀπὸ πεσῖα καὶ ἀγκάθια, τὸ περνᾶτε ἀπὸ τὴν μηχανὴν τοῦ κημῆ καὶ ἐπειτα το κοπανίζετε εἰς γουδί. Προσθέτετε εἰς μιστὴ ὄκ. ψάρι, 100 δρ. κρέμαν γάλακτος, 3 κίτρινα αὐγῶν, ὀλίγη ψύχα ψωμιοῦ τριμμένην καὶ ὅλα μαζὴ τὰ ζυμώνετε καὶ σχηματίζετε ἐπειτα τῆς κοτελέτες σας, εἰς σχῆμα λεπτῶν φετῶν ψαριοῦ. Ἐπειτα βράζετε νερὸ μέσα εἰς ἕνα τέντζερι, εἰς τὸ ὅποιον τοποθετεῖτε ἄλλο χωρὶς νερὸ μετὰ τῆς κοτελέτες μέσα διὰ νὰ βράσουν bain-marie. Ἐὰν ἔχετε φορμάκια, τότε τὰς τοποθετεῖτε μετὰ τὰ φορμάκια των. Ἄν σὰς εἶναι δύσκολον νὰ κάμετε κοτελέτες, τότε βάζετε ὅλον τὸ μίγμα σας εἰς βίχην στρογγυλὴν φόρμαν. Ὄταν βράσῃ τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴν φόρμαν, τότε ἔχετε δυνατόν ζουμί κρέατος κονσομέ, ξεπαγιασμένον καὶ περασμένον ἀπὸ πανί, εἰς τὸ ὅποιον ἔχετε προσθέσει λεμόνι, 12—15 φύλλα ἰχθυόκοκας, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἔχετε ἀναλύσει καὶ βράσει μετὰ ἄσπρο κρασί καὶ καθαρίσει καὶ περάσει ἀπὸ πανί, βάζετε τὸ ψάρι εἰς φόρμαν, χύνετε τὸ κονσομέ ἀπὸ πάνω καὶ τὴν βάζετε εἰς πάγον. Ὄταν πῆξῃ σερβίρετε μετὰ σαλάταν τῆς ἐποχῆς ὡς γαρνιτούρα.